

UZASADNIENIE

Powód M. D., w pozwie skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. odwołał się od dokonanego przez byłego pracodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, domagając się z tego tytułu odszkodowania w kwocie 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wydania orzeczenia (k. 12). Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu wraz kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż nie zgadza się z przyczynami wypowiedzenia umowy o pracę i uważa je za nieprawdziwe i pozorne. Niezrozumiałym dla powoda jest fakt, że w firmie zawsze miał opinię bardzo dobrego pracownika i nagle pracodawca z niewiadomych powodów względów utracił do niego zaufanie. Kuriozalną przyczyną dla powoda były wskazane w wypowiedzeniu negatywne relacje z pracownikami. Prawdziwą przyczyną wypowiedzenia, jego zdaniem, było udanie się przez powoda do Państwowej Inspekcji Pracy po tym jak pracodawca odmówił pracownikom wypłaty należnych im diet.

W odpowiedzi na pozew z dnia pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu, pozwana wskazała, że utrata zaufania pracodawcy do powoda wystąpiła z uwagi na wielokrotne krytykowanie przez powoda w obecności innych pracowników poleceń służbowych i decyzji przełożonych, wpływając negatywnie na morale innych pracowników. Powodowało to wielokrotnie trudności w organizowaniu pracy oraz opóźnienia w wykonywaniu zamierzonych zadań. Przyczyn rozwiązania umowy powoda nie należy wiązać z pismem do Państwowej Inspekcji Pracy oraz uprawnieniem powoda do żądania diet z tytułu podróży służbowych, lecz z utratą zaufania do pracownika spowodowaną jego sposobem zachowania w miejscu pracy. Po powzięciu bowiem przez powoda informacji w PIP o potencjalnych nieprawidłowościach w zakresie wypłacania diet stosunek powoda do pracodawcy nagle się zmienił. Powód zaczął wykazywać postawę roszczeniową, stał się arogancki wobec przełożonych i współpracowników a do wykonywania poleceń służbowych musiał być wręcz przekonywany. Często wykonywanie pracy przez powoda poprzedzone było protestem, a zmiany organizacyjne wprowadzane w zakładzie pracy były przez powoda wykpiwane i przedstawiane współpracownikom jako środki skierowane przeciwko interesom pracowników. Za każdym razem dyrektor A. B. (1) w imieniu pozwanej zwracał uwagę powodowi na jego niewłaściwe zachowanie oraz upominał go ustnie. Nie przynosiło to jednak pozytywnych rezultatów. Przed wręczeniem wypowiedzenia powodowi A. B. (1) przytoczył szczegółowo wszystkie sytuacje, które przyczyniły się do utraty przez niego zaufania do powoda, zatem powód miał świadomość co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy.

W piśmie z dnia 31 sierpnia 2017r. (k. 42) powód wniósł o zasądzenie odszkodowania w kwocie 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu.

Na rozprawie w dniu 15 listopada 2017 r. (k. 94) powód rozszerzył powództwo domagając się zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości trzykrotności kwoty wyliczonej przez pozwaną spółkę jako wysokość wynagrodzenia według zasad jak ekwiwalent za urlop (3 x 2.496,40 zł), a pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa również w części rozszerzonej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. był zatrudniony w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. od dnia 9 września 2009 r. na podstawie umowy o pracę ostatnio na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy – pracownika fizycznego za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 2.000 zł.

niesporne, a nadto dowód: - umowy o pracę i aneksy - akta osobowe powoda

Do jego obowiązków należało prowadzenie pojazdu w transporcie krajowym, przewożenie pracowników do pracy, sprzętu, paliwa, oleju, a dodatkowo praca przy obsłudze kruszarki bądź młota pneumatycznego.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. prowadzi działalność rozbiórkową.

niesporne, a nadto dowód: przesłuchanie powoda M. D. w charakterze strony – k. 86-87 w zw. z k. 92-93

W dniu 9 stycznia 2017 r. M. D. został poproszony przez przełożonego M. P. o zgłoszenie się do pracownika sekretariatu P. S.. Po zgłoszeniu się do niej otrzymał wypowiedzenie. Nikt nie tłumaczył mu przyczyn wypowiedzenia.

dowód: przesłuchanie powoda M. D. w charakterze strony – k. 86-87 w zw. z k. 92-93, przesłuchanie członka zarządu pozwanej – A. B. (1) w charakterze strony – k.87-88 w zw. z k. 93-94

Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano: utratę zaufania pracodawcy do pracownika, spowodowaną krytyką pracodawcy i jego decyzji, podważanie autorytetu pracodawcy wobec podwładnych, niemożnością porozumienia się wyrażająca się dezaprobatą dla wprowadzających zmiany, wprowadzaniem negatywnych relacji między pracownikami.

dowód: wypowiedzenie umowy o pracę – k. 7

Pod koniec sierpnia 2016 r. pracownicy (...) spółki z o.o. w S. pracowali w W., a następnie w P. po 9 godzin dziennie (w sumie przez okres kilku miesięcy), jednak pracodawca nie wypłacił im za to diet za podróże służbowe, twierdząc, że diety się im nie należą. M. D. udał się wówczas po poradę w tej sprawie do Państwowej Inspekcji Pracy, gdzie dowiedział się, że stanowisko pracodawcy jest błędne. Z tą informacją M. D. udał się do pracowników biurowych w spółce, m.in. P. S., która oznajmiła, że jeżeli pracodawca otrzyma pismo z Inspekcji Pracy, to się zastanowi czy podjąć kroki. Wówczas M. D. udał się ponownie do Inspekcji Pracy, gdzie zwrócił się o poradę na piśmie i w październiku 2016 r. przedstawił ją w spółce. Ponieważ pracodawca nadal nie wypłacał pracownikom diet, M. D. udał się w listopadzie 2016 r. do Państwowej Inspekcji Pracy złożyć skargę w tej sprawie, na skutek której w spółce w grudniu 2016 r. odbyła się kontrola. Po kontroli Inspekcja Pracy nakazała wypłacić diety pracownikom i M. D. otrzymał należność tego tytułu.

dowód: przesłuchanie powoda M. D. w charakterze strony – k. 86-87 w zw. z k. 92-93, pismo PIP z dnia 16.12.2016 r. – k. 8

M. D. nie krytykował pracodawcy, jego decyzji, nie podważał jego autorytetu wobec podwładnych. Nie wyrażał dezaprobaty do wprowadzanych zmian. Nie wprowadzał negatywnych relacji między pracownikami. Nie był arogancki w stosunku do przełożonych i współpracowników. Potrafił jednak wyrazić swoje zdanie. Robił to jednak w sposób kulturalny i grzeczny. Nigdy nie odmawiał wykonywania pracy. W związku z różnicą zdań z pracodawcą odnośnie zasadności wypłaty diet i informacją z Państwowej Inspekcji Pracy co do zasadności wypłaty diet, M. D. nie zmienił sposobu wykonywania pracy. Nie był upominany przez przełożonych co do sposobu wykonywania pracy. Cały czas był dobrym i rzetelnym pracownikiem. W kontakcie z pełnomocnikiem zarządu spółki – A. O. (1) także był uprzejmy.

dowód: przesłuchanie powoda M. D. w charakterze strony – k. 86-87 w zw. z k. 92-93, przesłuchanie członka zarządu pozwanej – A. B. (1) w charakterze strony – k.87-88 w zw. z k. 93-94, zeznania świadka M. P. – k. 89-90, zeznania świadka A. S. – k. 90-91, zeznania świadka B. A. – k. 91-92

Około dwóch lat temu miała miejsce sytuacja, kiedy pracownicy (...) spółki z o.o. w S. pracowali w sobotę przy kurnikach. Czas ich pracy w tym dniu został początkowo wyznaczony do godz. 13.00, jednak okazało się, że jest potrzeba, aby pracowali oni dłużej aż do zakończenia prac bez bliższego oznaczenia godziny zakończenia pracy. Ponieważ pracownicy byli przygotowani do tak długiej pracy w tym dniu, nie mieli odpowiedniej ilości pożywienia, M. D. w imieniu pracowników powiedział Alemu A.. – O., że pracownicy zostaną dłużej, jeżeli zostaną za to wynagrodzeni oraz jeżeli pracodawca zapewni im posiłek, na co ten przystał. Po wykonaniu tych rek D. otrzymał wysoką premię od pracodawcy.

dowód: przesłuchanie powoda M. D. w charakterze strony – k. 86-87 w zw. z k. 9-93, przesłuchanie członka zarządu pozwanej – A. B. (1) w charakterze strony – k.87-88 w zw. z k. 93-94, zeznania świadka M. P. – k. 89-90, zeznania świadka A. S. – k. 90-91, zeznania świadka B. A. – k. 91-92

Pracownice sekretariatu P. S. i A. K. czasami skarżyły się członkowi zarządu A. B. (2) na M. D., mówiąc, iż ten był u nich i nie wiadomo czego chciał.

dowód: przesłuchanie członka zarządu pozwanej – A. B. (1) w charakterze strony – k.87-88 w zw. z k. 93-94

Na miejsce M. D. nie zatrudniono innej osoby z uwagi na brak zleceń na rynku pracy.

dowód: przesłuchanie powoda M. D. w charakterze strony – k. 86-87 w zw. z k. 9-93, przesłuchanie członka zarządu pozwanej – A. B. (1) w charakterze strony – k.87-88 w zw. z k. 93-94

Wysokość wynagrodzenia M. D., liczonego według zasad jak ekwiwalent za urlop za jeden miesiąc to kwota 2.496,40 zł.

niesporne, a nadto dowód: wyliczenie – k. 25 – 26, listy płac – k. 21-24

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo oparte na treści przepisu art. 45 § 1 w zw. z art. 47¹ k.p. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z przepisem art. 45 § 1 k.p. w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Odszkodowanie, o jakim mowa w art. 45 § 1 k.p. przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy nie niższej od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia (art. 47¹ k.p.).

Stan faktyczny w sprawie ustalony został na podstawie dowodów z dokumentów, w tym znajdujących się w aktach osobowych powoda, wyliczenia ekwiwalentu powoda, pisma Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 9 stycznia 2017r., których prawdziwość nie była w toku postępowania kwestionowana. Sąd oparł się również na zeznaniach powoda, jako że ich treść w całości korespondowała z zeznaniami świadków (w tym świadków zawnioskowanych w sprawie przez stronę pozwaną): M. P., A. S., B. A., a także z zeznaniami członka zarządu pozwanej A. B. (1). Zeznania wszystkich wyżej wymienionych osób były zgodne ze sobą, spontaniczne, tworzące spójną całość. W konsekwencji uznano je za w pełni wiarygodne i mogące posłużyć do ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Wniosek o przesłuchanie w charakterze strony pełnomocnika zarządu pozwanej spółki - (...) – O. został oddalony jako spóźniony i prowadzący do przedłużenia postępowania. Podstawą był tu przepis art. 217 § 2 k.p.c. Strona powodowa nie uprawdopodobniła, aby zgłoszenie tego wniosku dowodowego na tym etapie postępowania nastąpiło bez jej winy bądź aby uwzględnienie dowodów nie miało spowodować zwłoki w rozpoznaniu sprawy. W ocenie Sądu nic nie stało na przeszkodzie, aby dowód ten powołać już w odpowiedzi na pozew wobec podnoszonych tam zarzutów. Ponadto A. O. (2) nie mógłby zostać przesłuchany w charakterze strony, ponieważ nie wchodzi on w skład zarządu pozwanej spółki.

Co do zasady dopuszczalne jest wypowiedzenie umowy o pracę pracownikowi w przypadku utraty zaufania przez pracodawcę do tego pracownika, co potwierdził również kilkukrotnie Sąd Najwyższy w wydawanych przez siebie orzeczeniach. Dla przykładu można wskazać wyrok z dnia 14 października 2004r. (I PK 697/03OSNP 2005/11/159), w którym wskazano, że utrata zaufania uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony, jeżeli pracownikowi można postawić zarzut nadużycia zaufania pracodawcy, choćby w sposób niestanowiący naruszenia obowiązków pracowniczych. Jednakże nadużycie zaufania musi wiązać się z takim zachowaniem pracownika, które może być obiektywnie ocenione jako naganne, także wtedy, gdy jest niezawinione. Jeżeli jednak istnienie okoliczności,

które pracodawca przywołał w wypowiedzeniu jako przyczynę utraty zaufania do pracownika i ich obiektywna zasadność, nie zostanie przez niego wykazane, to wypowiedzenie takie jest wadliwe.

Zgodnie z ogólną zasadą rozłożenia ciężaru dowodu, to na stronie pozwanej, jako na pracodawcy, spoczywał w niniejszym postępowaniu obowiązek udowodnienia faktu, z którego wywodził skutki prawne, a mianowicie, że pozwany miał prawo utracić zaufanie do powoda na skutek uchybień opisanych w wypowiedzeniu. Obowiązku tego, zdaniem Sądu, pozwany, zobowiązany w trybie art. 207 § 3 k.p.c., nie wykonał.

Postępowanie dowodowe w sposób niewątpliwy wykazało, iż przyczyny wskazane w wypowiedzeniu umowy o pracę są nieprawdziwe. Żaden dowód przeprowadzony w sprawie nie potwierdził, aby zachodziły podstawy do utraty zaufania pracodawcy w stosunku do powoda, w tym spowodowane krytyką pracodawcy i jego decyzji, podważaniem autorytetu pracodawcy wobec podwładnych, niemożnością porozumienia się wyrażającą się dezaprobatą dla wprowadzających zmiany, wprowadzaniem negatywnych relacji między pracownikami. W niniejszym postępowaniu zachodziła specyficzna okoliczność, że nie tylko świadkowie przesłuchani w sprawie (w tym zawnioskowani przez pozwaną i w dalszym ciągu jej pracownicy), ale i członek zarządu pozwanej A. B. (1) zaprzeczyli, aby powód dopuścił się zachowań przywołanych w wypowiedzeniu oraz w odpowiedzi na pozew. Powoda przedstawili zaś jako dobrego i solidnego pracownika, który potrafił wyrazić swoje zdanie także wobec pracodawcy. Zawsze czynił to w sposób grzeczny i kulturalny. Przedstawiona w odpowiedzi na pozew charakterystyka (negatywnego) zachowania powoda po zwróceniu się przez niego z prośbą o pomoc do Państwowej Inspekcji Pracy nie znalazła potwierdzenia w żadnym z dowodów. Członek zarządu A. B. (1) zeznał jedynie, bez znajomości bliższych szczegółów, że pracownice sekretariatu (pani P. i A.) narzekały, że powód niewłaściwie się zachowuje i że „przychodzi i niewiedomo czego chce”. Nie jest to jednak na tyle szczegółowa wiedza i na tyle naganne zachowanie powoda, by mogło to uzasadniać wypowiedzenie czyjejkolwiek umowy o pracę.

Sekwencja zdarzeń mających miejsce w pozwanej spółce wskazuje, w ślad za tokiem rozumowania powoda przedstawionym w pozwie, iż prawdziwą przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę powoda był fakt, iż po tym kiedy pracownikom nie wypłacono należnych im diet za podróże, powód udał się po pomoc do Państwowej Inspekcji Pracy i tę pomoc faktycznie uzyskał, a w konsekwencji Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziła kontrolę w pozwanej spółce (w grudniu 2016r.). Krótco potem (w styczniu 2017r.) powód, pracownik z 8-letnim stażem pracy, do którego dotąd nie było żadnych zastrzeżeń, otrzymał od pracodawcy wypowiedzenie umowy o pracę. Zbieżność tych zdarzeń, także czasowa przy jednoczesnym braku dotąd zastrzeżeń położonych do powoda, nie pozwala na wyprowadzenie innego wniosku. Należy też zauważyć, iż na miejsce powoda z uwagi na mniejszą ilość pracy i „kurczenie się spółki” (jak zeznał członek zarządu A. B. (1)) nie zatrudniono do dnia dzisiejszego nowej osoby, a obowiązki powoda przejęli inni pracownicy.

Jak wynika z zeznań członka zarządu A. B. (1), to nie sam zarząd pozwanej spółki, tylko pełnomocnik zarządu A. O. (2) zdecydował o wypowiedzeniu umowy powoda a więc nie była to ściśle decyzja pracodawcy reprezentowanego przez zarząd, lecz innej osoby, która z przyczyn niebadanych przez Sąd miała większą moc decyzyjną aniżeli członkowie organu zarządzającego.

W niniejszej sprawie powód dochodził odszkodowania. Zgodnie z art. 47¹ k.p. odszkodowanie, o jakim mowa w art. 45 § 1 k.p. przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy nie niższej od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Ten ostatni w przypadku powoda odpowiadał 3 miesiącom (art. 36 § 1 k.p.), uznanie zatem wypowiedzenia za naruszające przepisy nakazywało przyznanie M. D. trzykrotności jego wynagrodzenia liczonego według zasad jak ekwiwalent za urlop (§2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia i innych należności przewidzianych w kodeksie pracy Dz.U.1996.62.289 z późn. zm.) t.j. kwoty 7.489,20 zł.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 k.p.c. w zw. z art. 300 k.p. Mając na uwadze fakt, iż rozszerzając powództwo na rozprawie w dniu 15 listopada 2017r. powód nie domagał się zasądzenia odsetek

ustawowych od części rozszerzonej, zasądzone je na rzecz powoda jedynie od kwoty pierwotnie przez niego dochodzonej tytułem odszkodowania, a więc 5.000 zł od dnia następnego pod dniu doręczenia odpisu pozwu.

Rozstrzygnięcie o tych kosztach oparto na treści art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie powód reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika – adwokata, którego minimalne wynagrodzenie, w związku z przedmiotem sprawy, wynosi 180 zł (§ 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) w wersji obowiązującej w dniu wytoczenia powództwa.

Zgodnie z treścią art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2006.167.1398 ze zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy. W myśl art. 35 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich pism procesowych opłatę sądową. Z uwagi na fakt przegrania sprawy przez stronę pozwaną, Sąd – zgodnie z zasadą przewidzianą w ww. art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 375 zł stanowiącą 5 % kwoty wygranej przez powoda (5% z 7.489,20 zł = 374,46 zł – 375 zł w zaokrągleniu do pełnej złotówki). Ponadto, do kosztów sądowych podlegających ściągnięciu na rzecz Skarbu Państwa należało zaliczyć kwoty zasądzone na rzecz świadków A. S. i B. A. z tytułu zwrotu utraconych zarobków w związku ze stawiennictwem na rozprawie w dniu 15 listopada 2017r. (2 x po 82,31 zł = 164,62 zł). W sumie należne od pozwanej spółki dla Skarbu Państwa koszty sądowe wynosiły kwotę 539,62 zł. Orzeczono o tym w pkt III wyroku.

Podstawę rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV wyroku stanowił art. 477² §1 k.p.c., w myśl którego zasądzać należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydawaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Z:

1. Odnotować,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom obu stron,
3. Umieścić wyrok wraz z uzasadnieniem na portalu orzeczeń,
4. Akta przedłożyć na biurko z (...) / (...) celem wypłaty świadkom kwot jak w postanowieniu z dnia 16.11.2017r.

6.12.2017r.